

Advies

***Voorontwerp van besluit van de Vlaamse Regering
houdende bepalingen over het algemeen
waterverkoopreglement***

Minaraad 27 mei 2010

SERV 28 mei 2010

Contactpersoon SERV: Annick Lamote
Contactpersoon Minaraad: Dirk Uyttendaele

INHOUD

KRACHTLIJNEN.....	3
ADVIES	4
1. Inleiding en situering van de adviesvraag	4
2. Algemene bemerkingen en aanbevelingen	4
2.1 Laattijdige uitvoering en beperkte consultatie.....	4
2.2 Uniformisering is positief, maar kan verder gaan.....	5
2.3 Volg waar mogelijk de regeling rond energielevering	6
2.4 Onevenwicht tussen rechten en plichten voor exploitanten respectievelijk klanten	7
2.5 Werk een degelijke procedure uit voor klachtenbehandeling	8
2.6 Verduidelijk de scope van het reglement.....	9
2.7 Soms vage bewoordingen en verwarrende verwijzingen naar andere regelgeving	10
3. Bemerkingsen en aanbevelingen bij de inhoud.....	11
3.1 Levering van drinkwater (hoofdstuk 2).....	11
3.1.1 Rechten en plichten	11
3.1.2 Meerwaarde van bepaling inzake duurzaam watergebruik is beperkt.....	12
3.1.3 Progressieve invoering individuele bemetering is positief.....	12
3.1.4 Overige bemerkingen bij hoofdstuk 2	12
3.2 Sanering (hoofdstuk 3).....	14
3.2.1 Maak werk van ‘nadere regels’ inzake keuring en overweeg verplichting van keuringsattest in specifieke gevallen.....	14
3.2.2 IBA’s niet overal collectief beheerd.....	14
3.2.3 Overige bemerkingen bij hoofdstuk 3	15
3.3 Integrale waterfactuur (hoofdstuk 4).....	15
3.3.1 Integrale prijs biedt geen inzicht in kostencomponenten.....	15
3.3.2 Vermeld op facturen voor gezinnen informatie over gemiddeld verbruik.....	16
3.3.3 Voorzie gedetailleerde facturen voor grootverbruikers met mogelijkheid tot berekening van saneringsbijdragen op basis van geloosd volume	16
3.3.4 Hanteer eenzelfde terminologie op de integrale waterfactuur	17
3.3.5 Laat klanten de periodiciteit van facturen kiezen	17
3.3.6 Pas bij laattijdige betaling zelfde procedure toe als voor energiefacturen.....	17
3.3.7 Overige bemerkingen bij hoofdstuk 4	18
3.4 Toegang tot informatie (hoofdstuk 5).....	18
3.5 Algemeen en bijzonder waterverkoopreglement (hoofdstuk 6)	19
BRONNEN	20

KRACHTLIJNEN

SERV en Minaraad vinden het positief dat de Vlaamse regering nadere regels heeft uitgewerkt betreffende het algemeen waterverkoopreglement. De raden hebben begrip voor de laattijdige uitvoering, maar stellen tegelijk vast dat ondanks de lange voorbereidingsperiode er een te beperkte consultatie geweest is.

De raden vinden het een goede zaak om te streven naar uniformisering via het algemeen waterverkoopreglement. Bij de uitwerking werden de huidige reglementen van de drinkwaterbedrijven als uitgangspunt genomen en dit leidde volgens de raden tot een te eenzijdige invulling vanuit het oogpunt van de exploitanten. De rechten en plichten van de exploitanten respectievelijk klanten zijn volgens de raden onevenwichtig uitgewerkt. Hetzelfde geldt voor de aansprakelijkheidsregels die in deze reglementering worden ingevoerd. De raden vragen om het besluit voor te leggen aan onafhankelijke deskundigen inzake aansprakelijkheidsrecht. Tevens wijzen de raden op een aantal problemen bijvoorbeeld bij het aantonen van een fout door de klanten. Ze formuleren enkele suggesties om hieraan tegemoet te komen en vermelden ondermeer het opmaken van een objectief verslag bij een schadegeval waarvoor de exploitant aansprakelijk is. Volgens de raden is er nood aan meer afstemming met de bepalingen inzake energieleveringen en dit minstens inzake aansprakelijkheid, het begrip beschermd klant, de procedure bij laattijdige betaling en klachtenbehandeling. Tevens moet de wenselijkheid onderzocht worden van de oprichting van een sociaal fonds ter financiering van de tegemoetkomingen voor beschermd klanten.

De raden vragen om een degelijke klachtenprocedure uit te werken. Bij blijvende betwisting vinden ze het belangrijk dat klanten terecht kunnen bij een onafhankelijke bemiddelingsinstantie. De uitbreiding van de bevoegdheden van de Vlaamse ombudsdienst en de federale ombudsdienst Energie dienen vanuit die optiek nader onderzocht.

De bepalingen betreffende het algemeen waterverkoopreglement zijn uitgeschreven met de situatie van de kleinverbruikers voor ogen. Vooral de bepalingen inzake de integrale waterfactuur houden te weinig rekening met de situatie van de grootverbruikers die ook nog een restheffingsbiljet ontvangen van de VMM. De raden doen een aantal suggesties om hieraan te verhelpen. Zo zouden alle exploitanten moeten verplicht worden om de kostencomponenten op te splitsen en om dezelfde terminologie te gebruiken en dit niet alleen op de jaarfactuur, maar ook op de tussentijdse facturen. Ook voor de kleinverbruikers, in het bijzonder de gezinnen, vragen de raden om bijkomende informatie op de factuur. Om rationeel watergebruik te bevorderen stellen ze voor om gegevens op te nemen over gemiddeld waterverbruik van een gelijkaardig gezin. Gezinnen zouden ook de periodiciteit van hun facturen zelf moeten kunnen kiezen (minimaal maandelijks).

De raden zien ook positieve elementen zoals de progressieve invoering van de individuele bemetering, de regeling bij afwijkend gebruik en de verplichte keuring van de aansluiting op de riolering in welomschreven gevallen. Wat betreft deze keuring stellen de raden voor om de gegevens bij te houden in een centrale databank en om bij nieuwbouw, renovatie en aanleg van riolering de verplichting ervan te overwegen, op voorwaarde dat de kostprijs ervan beperkt blijft. De raden herhalen nogmaals de noodzaak aan recente gegevens inzake waterverbruik.

ADVIES

1. Inleiding en situering van de adviesvraag

Op 19 april 2010 ontvingen SERV en Minaraad van Minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur Schauvliege de vraag om een advies te formuleren over het Voorontwerp van besluit van de Vlaamse Regering houdende de bepalingen over het algemeen waterverkoopreglement. De adviestermijn bedraagt 1 maand. Deze termijn werd op vraag van de Minaraad verlengd tot 27 mei.

Artikel 16 van het Drinkwaterdecreet¹ bepaalt dat de Vlaamse regering een algemeen waterverkoopreglement moet vaststellen. De Vlaamse regering kan hier toe nadere regels bepalen met betrekking tot de inhoud, het vaststellen, het wijzigen en communiceren van het algemeen en bijzonder waterverkoopreglement.

Het voorontwerp van besluit waarover de raden om advies gevraagd worden geeft uitvoering aan dit artikel en legt de rechten en plichten vast in de relatie tussen klant en exploitant met betrekking tot de levering van drinkwater en de sanering van afvalwater. De inhoud van dit besluit moet later nog vertaald worden in het eigenlijke waterverkoopreglement dat in een meer “leesbare” vorm gepresenteerd zal worden aan de klanten.

Op 4 mei organiseerden SERV en Minaraad een hoorzitting over het algemeen waterverkoopreglement. Vertegenwoordigers van de Vlaamse Milieumaatschappij gaven er toelichting bij het voorontwerp van besluit. Op deze hoorzitting hebben de raden ook actoren die geen lid zijn van SERV en Minaraad uitgenodigd, meer bepaald vertegenwoordigers van de drinkwatermaatschappijen, van de lokale rioolbeheerders en van het Steunpunt tot bestrijding van armoede, bestaansonzekerheid en sociale uitsluiting.

Hierna formuleren de raden hun gezamenlijk advies over het voorontwerp van besluit van de Vlaamse regering houdende bepalingen over het algemeen waterverkoopreglement. Dit advies bevat naast bemerkingsen en suggesties die betrekking hebben op de inhoud van het besluit ook enkele suggesties die ruimer gaan dan het waterverkoopreglement zelf en waarvoor wijzigingen aan andere regelgeving noodzakelijk zijn.

2. Algemene bemerkingsen en aanbevelingsen

2.1 Laattijdige uitvoering en beperkte consultatie

Artikel 16 van het Drinkwaterdecreet bepaalt dat de Vlaamse regering ten laatste 18 maanden na de inwerkingtreding van dit decreet een algemeen waterverkoopreglement moet vaststellen. Dit is 23 januari 2004. In het voorontwerp van de-

¹ Decreet van 24 mei 2002 betreffende water bestemd voor menselijke aanwending (BS 23 juli 2002).

creet werd aanvankelijk een termijn van 24 maanden vooropgesteld. De SERV gaf toen in zijn advies aan dat deze termijn veel te lang is, te meer daar volgens de Memorie van Toelichting van het decreet doorgewerkt zou worden op een voorstel dat uitgewerkt werd binnen het toenmalig Vlaams Wateroverlegcomité (VIWC nu CIW). SERV en Minaraad stellen desondanks vast dat de vaststelling van het algemeen waterverkoopreglement zeer laattijdig wordt uitgevoerd.

De voornaamste reden voor de aanzienlijke vertraging blijkt de reorganisatie van de watersector te zijn. Hierdoor werden de exploitanten van een openbaar waterdistributienetwerk vanaf 2005 saneringsplichtig voor het door hen geleverde drinkwater. De scope van het waterverkoopreglement moest dan ook uitgebreid worden van drinkwaterabonnees naar klanten van saneringsinfrastructuur².

De raden kunnen hiervoor begrip opbrengen, maar stellen tegelijk vast dat ondanks de lange voorbereidingsperiode er slechts een beperkte consultatie gebeurde. Deze werd namelijk beperkt tot wat in het decreet voorzien is met name "*na consultatie van de exploitanten van een openbaar waterdistributienetwerk*". Nochtans was het gelet op de uitbreiding van de scope aangewezen om vertegenwoordigers van lokale rioolbeheerders die niet aangesloten zijn bij de koepel van de drinkwaterbedrijven, maar wel gevat worden door het waterverkoopreglement ook te consulteren. Recent organiseerde het bevoegde kabinet parallel aan de formele adviesprocedure een informele consultatieronde met vertegenwoordigers van zowel lokale rioolbeheerders als armoedeorganisaties. De consultatie van deze actoren had volgens SERV en Minaraad veel eerder moeten gebeuren zodat het resultaat ervan mee kon verwerkt worden in het voorontwerp van besluit waarover ze hier adviseren.

2.2 Uniformisering is positief, maar kan verder gaan

Met dit voorontwerp van besluit streeft de Vlaamse Regering naar een uniformisering van de bepalingen die de exploitanten van een openbaar waterdistributienetwerk nu reeds in hun eigen waterverkoopreglement hebben vastgelegd, althans voor de aspecten die te maken hebben met de levering van drinkwater. De bepalingen inzake sanering zijn nieuw.

SERV en Minaraad vinden het een goede zaak om te streven naar uniformisering via het algemeen waterverkoopreglement. In voorliggend besluit wordt dit streven naar uniformiteit echter nogal eenzijdig ingevuld vanuit de invalshoek van de drinkwaterbedrijven. Dit is niet onverwacht gezien de huidige reglementen van de drinkwaterbedrijven als uitgangspunt werden genomen. Bij wijze van voorbeeld verwijzen de raden naar de regeling inzake aansprakelijkheid (zie verder § 2.4).

Uniformiteit kan evenwel ook vanuit andere invalshoeken bekeken worden: vanuit de klanten, vanuit de overheid, vanuit sociaal en milieukundig oogpunt en in vergelijking met andere reglementen.

² Wijziging van artikel 16 van Drinkwaterdecreet bij Decreet houdende diverse bepalingen inzake energie, leefmilieu, openbare werken, landbouw en visserij van 12 december 2008 (BS 4 februari 2009).

Zo moeten volgens SERV en Minaraad de bepalingen uit het algemeen waterverkoopreglement waar mogelijk afgestemd worden op de regelingen rond *energielevering* (zie hierna § 2.3). Zowel de relatie tussen de afnemers van gas als van elektriciteit en hun leveranciers en distributienetbeheerder zijn reeds concreet uitgewerkt en kunnen inspirerend werken.

Er moet naast aandacht voor uniformiteit ook oog zijn voor transparantie. Dit geldt in het bijzonder voor de integrale waterfacturen. Vanuit eenzelfde optiek vragen de raden ook werk te maken van een verdere uniformisering inzake *tarieven*, dit zowel voor de tariefstructuren als de toekenning van *kortingen en vrijstellingen*. De raden wijzen erop dat een meer uniforme regeling inzake kortingen en vrijstellingen van toepassing op de gemeentelijke saneringsbijdragen en -vergoedingen ook voor de exploitanten een vereenvoudiging van het facturatiesysteem kan betekenen. Naar analogie met hun advies over het materialendecreet, meer bepaald de bepalingen inzake belastingen voor huishoudelijk afval, vragen de raden om te onderzoeken op welke manier meer harmonisering in de hand kan gewerkt worden³. Dit kan door het inbouwen van een decretaal kader waarbinnen de gemeenten hun tariefbepaling moeten uitvoeren. De enige bepaling die nu decretaal vastligt, is de maximale verhouding tussen de gemeentelijke en de bovengemeentelijke saneringsbijdrage.

2.3 Volg waar mogelijk de regeling rond energielevering

Er zijn heel wat parallellen tussen de levering van gas en elektriciteit enerzijds en de levering voor drinkwater en sanering van afvalwater anderzijds. De bepalingen uit het algemeen waterverkoopreglement moeten volgens SERV en Minaraad waar mogelijk zo veel mogelijk afgestemd worden op de regeling inzake energielevering. Bepalingen inzake minimumlevering werden zelfs in één decreet gebundeld. Voor leveringen inzake gas en elektriciteit werden sommige bepalingen van dit decreet aangepast en nader geëxpliciteerd ondermeer via het besluit betreffende de invulling van de sociale openbare dienstverplichtingen inzake de levering van gas en elektriciteit⁴.

Uiteraard zijn er beperkingen en is eenzelfde regeling niet altijd mogelijk. Wat de minimumlevering betreft gaan de raden akkoord dat voor de levering van drinkwater niet geopteerd wordt voor budgetmeters. Op andere punten bijvoorbeeld de toepassing van het begrip “klaarblijkelijke onwil” stellen de raden vast dat het algemeen waterverkoopreglement de regeling inzake energielevering niet volgt. In afwachting van een decreetswijziging die het begrip “klaarblijkelijke onwil” ook schrapt inzake de minimumlevering van water vragen de raden om het begrip in het algemeen waterverkoopreglement te expliciteren als volgt: “weigeren om met de exploitant een afbetalingsplan af te sluiten of zich niet houden aan het afgesloten afbetalingsplan”. Dit is duidelijk voor de klant.

Ook op andere punten moet zoveel mogelijk gestreefd worden naar afstemming met de bepalingen inzake de levering van gas en elektriciteit.

³ Gezamenlijk advies van SERV en Minaraad over het materialendecreet, 29 januari 2010.

⁴ Besluit van de Vlaamse Regering van 13 maart 2009 betreffende de sociale openbare dienstverplichtingen in de vrijgemaakte elektriciteits- en gasmarkt (BS 1 juli 2009).

De raden vragen minstens een afstemming inzake aansprakelijkheid, het begrip beschermde klant, de procedure bij laattijdige betaling en klachtenbehandeling.

Tevens moet de wenselijkheid onderzocht worden van de oprichting van een sociaal fonds ter financiering van de tegemoetkomingen voor beschermde klanten zoals dit momenteel bestaat voor gas en elektriciteit op federaal niveau en voor water in het Waals gewest.

2.4 Onevenwicht tussen rechten en plichten voor exploitanten respectievelijk klanten

Tijdens de hoorzitting op 4 mei werd opgemerkt dat in het voorontwerp van besluit inzake het waterverkoopreglement de rechten en de plichten van de exploitanten respectievelijk de klanten niet evenwichtig uitgewerkt zijn.

Vanuit de drinkwatersector werd gesteld dat de exploitanten van een openbaar waterdistributienetwerk om juridische redenen bewust kozen voor een eerder 'defensieve' formulering. Volgens SERV en Minaraad ontstaat op die manier een onevenwicht en lijken klanten strenger behandeld te worden.

Ter illustratie verwijzen de raden naar de passage in artikel 2 §§ 3 en 4. Hier wordt op één uitzondering na⁵ alleen gewezen op de verplichtingen van de klanten inherent aan de waterlevering. De raden wijzen erop dat aan de waterlevering ook inherent rechten verbonden zijn voor de klant enerzijds en verplichtingen voor de exploitant anderzijds, maar deze worden niet vermeld in het besluit.

De raden vragen dan ook om een aantal formuleringen te herbekijken. In paragraaf 3.1.1 van dit advies wordt hier dieper op ingegaan.

Ook inzake aansprakelijkheid stellen SERV en Minaraad een onevenwicht vast. De exploitant heeft soms een foutloze aansprakelijkheid (artikel 3 § 1, tweede lid) en soms een foutaansprakelijkheid (artikel 3 § 2, tweede lid). De klant daarentegen heeft enkel foutloze aansprakelijkheden, het volstaat dat de oorzaak bij hem ligt. De bepalingen inzake de aansprakelijkheid van de exploitant zijn zeer beperkend uitgewerkt. Zo vervalt de verantwoordelijkheid van de exploitant voor schade die het gevolg is van het niet naleven van de wettelijke en reglementaire kwaliteitsnormen *indien de klant tijdig werd gewaarschuwd* (artikel 3 § 1). Klanten (of de titularis) daarentegen zijn verantwoordelijk voor iedere storing of verontreiniging van het openbaar waterdistributienetwerk die door hen veroorzaakt is. Hier is er dus geen beperkende bepaling, wat onbillijk lijkt. Ook voor klanten had men een formulering zoals voor de exploitanten kunnen opnemen.

Vanuit de vaststelling dat de rechten en plichten en de aansprakelijkheidsbepalingen onevenwichtig ingevuld lijken, vragen de raden om het voorontwerp van besluit voor te leggen aan onafhankelijke deskundigen inzake aansprakelijkheidsrecht. Hierbij aansluitend vragen de raden om aan de hand van een kosten-

⁵ ... de waterlevering en de bijhorende rechten en verplichtingen stoppen pas bij de opname van de eindwatermeterstand

batenanalyse de invoering te onderzoeken van een fonds of verzekeringsstelsel, waarop klanten een beroep kunnen doen ingeval zij schade veroorzaken.

2.5 Werk een degelijke procedure uit voor klachtenbehandeling

De raden stellen vast dat het besluit inzake het waterverkoopreglement slechts vage bepalingen bevat over de manier waarop een klant een klacht kan indienen bij zijn exploitant en hoe de exploitant vervolgens deze klacht dient te behandelen.

Bij gegronde twijfels inzake de kwaliteit van het geleverde drinkwater *“neemt de klant contact op met de exploitant. De exploitant onderzoekt de klacht uiterlijk binnen de 10 werkdagen en neemt de nodige maatregelen binnen zijn bevoegdheden”*.

Bij klachten over de factuur is het volgende opgenomen: *“klanten die niet akkoord gaan met een of meer elementen van de factuur, wenden zich tot de exploitant, die zich ertoe verbindt om klachten correct en binnen een redelijke termijn af te handelen”*.

SERV en Minaraad zijn voorstander van een adequate klachtenprocedure. Essentieel in zo'n klachtenprocedure is de concrete invulling van termijnen en de manier waarop een klant zijn klacht kenbaar kan maken en de manier waarop de exploitant deze klacht vervolgens moet behandelen.

De raden verwijzen in dit verband naar de regeling die werd uitgewerkt voor de distributienetbeheerders en leveranciers van gas en elektriciteit⁶.

SERV en Minaraad vragen om een analoge regeling over te nemen in het waterverkoopreglement.

Art. 1.1.2.2. § 1. De **distributienetbeheerder** organiseert zich op zo'n wijze dat hij alle klachten van zijn distributienetgebruikers registreert en verwerkt. Klachten kunnen schriftelijk per brief, via e-mail of via de website van de distributienetbeheerder worden ingediend. Van elke klacht wordt de datum van ontvangst en het onderwerp geregistreerd door de distributienetbeheerder.

§ 2. De distributienetbeheerder bevestigt de ontvangst van elke schriftelijke klacht van de distributienetgebruiker binnen tien werkdagen per brief of via e-mail.

§ 3. De distributienetbeheerder behandelt verder de klacht in overeenstemming met de wetgeving of reglementering ter zake, zoals daar zijn: dit Technisch Reglement Distributie Gas/Electriciteit en het aansluitingsreglement.

Art. 1.1.2.3. § 1. De distributienetbeheerder zendt jaarlijks vóór 1 april een verslag aan de VREG, waarin hij de kwaliteit van zijn dienstverlening in het voorgaande kalenderjaar beschrijft.

§ 2. Dat verslag wordt opgesteld volgens het rapporteringsmodel, gepubliceerd door de VREG. Het wordt in twee exemplaren ingediend.

Leveranciers moeten een klachten- of protesttermijn voorzien van minstens 12 maanden voor de consument in geval van foutieve facturatie vanaf de ontvangstdatum bepaald in de betrokken factuur.

⁶ Uitsluitend uit het Technisch reglementen betreffende de distributie van gas en elektriciteit (VREG)

De consumenten kunnen, binnen een termijn van 12 maanden na de afrekeningsfactuur, gratis een meer gedetailleerd document aanvragen met alle informatie over de gefactureerde periode, de betaalde voorschotten die worden verrekend met vermelding van hun betalingsdatum, de verschillende prijscomponenten en de gedetailleerde berekening van de indexatiemechanismen. De leveranciers moeten een klachtenprocedure toepassen: ze zijn ertoe verbonden om binnen 5 werkdagen (of 10 werkdagen in geval van een betwisting van een factuur en alleszins vóór de uiterlijke betalingstermijn) te antwoorden op vragen en klachten van de consument in verband met een factuur. In dit antwoord wordt minstens gemeld of de klacht al dan niet terecht is (met inbegrip van de motivering indien de klacht niet terecht is) of verder moet worden onderzocht. In het laatste geval vermelden ze de datum waarop de consument het definitieve antwoord zal krijgen. Op geen enkele manier mogen kosten worden aangerekend voor de afhandeling van klachten. Wanneer de leverancier deze klachtenprocedure niet naleeft, kan de klant een klacht neerleggen bij de federale overheidsdienst economie.

Naar analogie met de procedure voor de distributienetbeheerders zijn de raden voorstander van een jaarlijkse rapportageverplichting over de behandeling van klachten door de exploitanten. Zij vragen dan ook om een bepaling ter zake op te nemen in het algemeen waterverkoopreglement met inbegrip van een rapportageverplichting aan de regulator voor drinkwater.

Bij blijvende betwisting over een factuur is de klant nu verplicht om een juridische procedure te starten. Die kan echter lang duren en de kosten ervan kunnen oplopen. Vanuit die optiek zijn de raden voorstander van een onafhankelijke bemiddelingsinstantie.

Klanten van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (VMW) kunnen terecht bij de Vlaamse ombudsdienst. De raden vragen om te onderzoeken of de bevoegdheid van de Vlaamse ombudsdienst kan uitgebreid worden naar alle exploitanten van een openbaar waterdistributienetwerk.

Wat de federale aspecten betreft zou de bevoegdheid van de federale ombudsdienst voor energie kunnen uitgebreid worden naar water. Klanten zouden hier terecht moeten kunnen met vragen die te maken hebben met het toegepaste drinkwatertarief.

Een onafhankelijke instantie kan ook vermijden dat klanten bij vragen inzake hun factuur, in het bijzonder over de gemeentelijke saneringsbijdragen – en vergoedingen, worden doorverwezen van de ene instantie naar de andere. Zo leert de praktijk dat in bepaalde gevallen exploitanten klanten met vragen over de factuur doorverwijzen naar de VMM, die verder doorverwijst naar de gemeente, die opnieuw naar de exploitant doorverwijst.

Ook voor aansprakelijkheidskwesties zouden klanten volgens de raden terecht moeten kunnen bij hogergenoemde ombudsdiensten.

2.6 Verduidelijk de scope van het reglement

De scope van het reglement omvat alle gebruikers van drinkwater en desgevallend ook eigen waterwinners voor het luik sanering (indien facturatie door de exploitant van het openbaar waterdistributienetwerk gebeurt).

Volgens SERV en Minaraad is het besluit evenwel uitgeschreven met de situatie van de kleinverbruikers voor ogen, meer bepaald die klanten die alleen een integrale waterfactuur ontvangen van de exploitant en geen (rest)heffingsbiljet van

de VMM. Zeker de bepalingen met betrekking tot de facturatie moeten uitgebreid worden voor grootverbruikers⁷. De raden formuleren in dit verband een aantal concrete voorstellen om de integrale waterfactuur transparanter te maken. (zie § 3.3.3).

Het is voor de raden niet duidelijk of het algemeen waterverkoopreglement ook van toepassing is op klanten met een individueel contract voor de levering van drinkwater. De raden zijn van oordeel dat het algemeen waterverkoopreglement voor alle klanten moet gelden. In individuele contracten kan afgeweken worden van of nadere invulling gegeven aan bepaalde passages uit het algemeen waterverkoopreglement. Passages die hiervoor in aanmerking komen moeten vooraf aangeduid worden in het algemeen waterverkoopreglement.

2.7 Soms vage bewoordingen en verwarrende verwijzingen naar andere regelgeving

SERV en Minaraad wezen reeds op de vage bewoordingen inzake de behandeling van klachten. Het voorontwerp van besluit bevat evenwel nog andere vage bewoordingen die zouden moeten verduidelijkt worden.

Bij wijze van voorbeeld worden hierna enkele bepalingen opgesomd waarvoor een duidelijkere omschrijving aangewezen is:

- Artikel 3 § 2: “*de exploitant zal zich inspannen om het aantal onderbrekingen of beperkingen en de duur ervan tot een minimum te beperken om de klant zo weinig mogelijk te hinderen*” en verder “...zal de klant verwittigen binnen een redelijke termijn”
- Artikel 4 § 1: minimale waterverliezen
- Artikel 6 § 5: gangbare wettelijke en technische voorschriften
- Artikel 7 § 3 en artikel 12 § 1: *keuring is verplicht bij belangrijke wijziging*

Naast een aantal vage bewoordingen bevat het besluit ook verwijzingen naar andere regelgeving die soms voor verwarring zorgt omdat bij de omschrijving niet systematisch dezelfde terminologie wordt gebruikt.

SERV en Minaraad zijn voorstander om in het besluit over het algemeen waterverkoopreglement kortweg naar andere regelgeving te verwijzen in plaats van ze toe te lichten. Vanuit die optiek stellen de raden voor om waar zinvol te verwijzen naar VLAREM, de stedenbouwkundige verordening hemelwater, de zoneringsplannen ... Een korte toelichting bij deze regelgeving gebeurt best in het begeleidend document bij het algemeen waterverkoopreglement. De raden verwijzen in dit verband naar recente brochures die de Vlaamse Milieumaatschappij publiceerde: “Waterwegwijzer bouwen en verbouwen” en “Een watervriendelijk huishouden”.

⁷ Grootverbruikers volgens de bepalingen in de heffingsregeling en niet de ‘grote’ drinkwaterverbruikers met individuele contracten voor de levering van drinkwater.

3. Bemerkingen en aanbevelingen bij de inhoud

Hierna formuleren SERV en Minaraad hun bemerkingen en aanbevelingen bij de inhoud van het voorontwerp van besluit over het algemeen waterverkoopreglement. Zij volgen hiervoor de hoofdstukken van het besluit.

3.1 Levering van drinkwater (hoofdstuk 2)

3.1.1 Rechten en plichten

Artikel 3 § 2 van het besluit expliciteert de aansprakelijkheid van de exploitanten.

De exploitant kan niet aansprakelijk gesteld worden voor drukschommelingen, onderbrekingen in de levering, verontreinigingen, wijzigingen in de samenstelling van het water, vorst, noch voor alle rechtstreekse en onrechtstreekse schade door waterleidingen of apparatuur binnen of buiten het onroerende goed, tenzij hij of zijn aangestelde een aantoonbare fout heeft begaan die de schade heeft veroorzaakt.

Het betreft hier een aansprakelijkheid die vergelijkbaar is met de foutaansprakelijkheid zoals bepaald in artikel 1382 van het burgerlijk wetboek. Aan drie criteria moet hierbij voldaan zijn, namelijk de schade moet bewezen zijn, de fout van diegene die de schade heeft toegebracht moet bewezen zijn en er moet een oorzakelijk verband bestaan tussen de schade en de fout. Zonder vereiste bewijzen van de fout kan geen schadevergoeding toegekend worden. In de praktijk is het voor klanten van exploitanten van een openbaar waterdistributienetwerk zeer moeilijk om de fout aan te tonen omdat zij geen toegang hebben tot de installaties van de exploitant en zij evenmin op de hoogte zijn wat er precies is misgelopen bij de exploitant dat mogelijkerwijs aanleiding heeft gegeven tot schade. Hetzelfde geldt ingeval van sanering: hoe kan je als klant aantonen dat het saneringsnetwerk niet goed functioneert wegens gebrek aan onderhoud?

SERV en Minaraad verwijzen naar het aansluitingsreglement energieleveringen waarin de aansprakelijkheidsregeling voor distributienetbeheerders is vastgelegd. Energieafnemers ervaren immers gelijkaardige problemen om ingeval van geleden schade de fout van de distributienetbeheerder aan te tonen. Om (deels) tegemoet te komen aan dit probleem werd volgende regeling uitgewerkt: *na melding van schade aan de netbeheerder zal deze nagaan of er een fout is gebeurd en indien nodig zijn verzekeraar hiervan op de hoogte brengen. De netbeheerder maakt een objectief verslag op van de feiten. De klant kan een exemplaar van dit verslag krijgen na navraag.* Dit verslag kan hem mogelijks helpen om de fout van de netbeheerder aan te tonen.

SERV en Minaraad zijn voorstander om in het algemeen waterverkoopreglement eveneens een bepaling op te nemen die exploitanten verplicht een objectief verslag op te maken dat ter beschikking gesteld wordt van klanten die schade geleden hebben.

3.1.2 Meerwaarde van bepaling inzake duurzaam watergebruik is beperkt

Artikel 4 §1 stelt dat exploitanten van een openbaar waterdistributienetwerk het duurzaam watergebruik bij de klant en de verbruikers zullen bevorderen. Zij voeren hiertoe actieprogramma's en sensibiliseringscampagnes voor diverse doelgroepen.

SERV en Mineraad ondersteunen het belang van duurzaam watergebruik, maar vinden de meerwaarde van deze passage in het besluit beperkt, vooral omdat ze vaag en algemeen is. Een concretere invulling is wenselijk, maar kan beter gebeuren bij de nadere invulling van de openbare dienstverplichtingen, zoals voorzien in het Drinkwaterdecreet (artikel 8 § 2).

De raden wijzen ook op de noodzaak aan bijzondere aandacht voor moeilijk bereikbare groepen: eenvoudige en duidelijke taal, gepaste kanalen (hulpverleners, dokters, vakbonden, ...) en aangepaste media (naast internet ook papieren folders en affiches, ...). Wellicht zijn er leereffecten op basis van gelijkaardige acties en sensibiliseringscampagnes rond rationeel energiegebruik.

3.1.3 Progressieve invoering individuele bemetering is positief

Basis voor een correcte tarifiering is de aanwezigheid van een watermeter per wooneenheid. Het besluit voorziet niet alleen bij nieuwbouw, maar ook bij renovatie de verplichte invoering van individuele bemetering. SERV en Mineraad vinden de progressieve invoering van individuele bemetering een goede zaak. Zij hebben wel vragen inzake de handhaafbaarheid ervan, vooral bij renovatie. Wellicht kan de bouwpolitie hierin een rol in spelen.

De raden maken wel voorbehoud ten aanzien van het recht van de exploitanten om meters met een systeem van afstandslezing te plaatsen. De invoering hiervan moet eerst nader onderzocht worden. Hierbij dient extra aandacht te gaan naar de kosten van dergelijke meters en de manier waarop die kosten worden doorgerekend alsook de privacy van de klanten. De raden vinden het dan ook voorbarig deze bepaling nu reeds in het besluit op te nemen.

3.1.4 Overige bemerkingen bij hoofdstuk 2

- Artikel 2 §1 bepaalt dat de exploitant behoudens uitdrukkelijke en voorafgaande weigering van de titularis het bewezen acht dat de klant die een aftakking of wijziging ervan vraagt, het akkoord van de titularis heeft verkregen. Volgens SERV en Mineraad zijn er onvoldoende garanties dat de titularis hiervan op de hoogte is. In die zin sluiten de raden zich aan bij de gelijkaardige bemerking van de Inspectie van Financiën. Dezelfde bemerking geldt overigens voor de bepaling in artikel 10 §1 over sanering.
- Bij de bepalingen inzake de tegensprekelijke overname merken de raden op dat de bepaling dat de vertrekkende en de volgende klant "solidair" verantwoordelijk zijn juridisch niet correct is. De raden stellen voor om deze bepaling als volgt aan te passen: "een tegensprekelijke overname is

pas een feit als voldaan is aan de vormvereiste bedoeld in deze paragraaf (d.w.z. alle gevraagde gegevens zijn ondertekend door beide klanten en bezorgd aan de exploitant). Daarnaast stellen de raden voor om toe te voegen: "Bij ontvangst van een volledige en ontvankelijke tegensprekelijke overname levert de exploitant een ontvangstbewijs af." Anders hebben noch de vertrekkende noch de volgende klant een bewijs van de contractuele toestand. Deze bemerkingen gelden eveneens voor de bepalingen inzake de tegensprekelijke overname voor sanering van afvalwater.

- Indien een klant opzegt, blijven zijn verplichtingen gelden tot hij een eindafrekening heeft gekregen. Uit artikel 20 valt af te leiden dat de klant die afrekening in principe binnen de maand na de mededeling van de opzegging moet krijgen, maar dit is niet geformuleerd als verplichting voor de leverancier. De raden vragen om in het besluit op te nemen dat de exploitant verplicht is om binnen de 30 dagen na opzegging een eindfactuur op te maken.
- Er wordt bepaald dat de exploitanten een aftakking eenzijdig kunnen afsluiten om redenen van 'exploitatie'. Het is voor de raden onduidelijk wat deze bepaling inhoudt. Het lijkt hen niet evident dat dit eenzijdig kan.
- Artikel 3 §1 handelt over de controle van de kwaliteit van het drinkwater. Volgens de raden moet deze paragraaf duidelijker geformuleerd worden en moet correct naar andere regelgeving verwezen worden. Zo is het verschil tussen de controle door de exploitant en de rol van de controleambtenaren onduidelijk.
Er wordt bovendien voorzien dat een controle "op elk moment" moet kunnen gebeuren. Volgens de raden is deze bepaling strijdig met artikel 15 van de grondwet (bescherming van de woning) en artikel 7 van het Drinkwaterdecreet⁸.
- Als de klant gegronde twijfels heeft over de kwaliteit van het geleverde drinkwater neemt hij contact op met de exploitant. Als dat wenselijk is onderzoekt de exploitant de waterkwaliteit. De raden vinden dat bij gegronde twijfels een analyse van de waterkwaliteit eerder noodzakelijk dan wenselijk lijkt. Het is voor de raden bovendien onduidelijk wie de kosten van de kwaliteitscontrole moet betalen. Indien de drinkwaterkwaliteit onvoldoende zou zijn omdat de binnenhuisinstallatie niet gelijkvormig is met het technisch reglement, dan zijn de kosten van de analyse ten laste van de klant, in het andere geval zijn ze ten laste van de exploitant.
- Een gelijkaardige bemerking formuleren de raden met betrekking tot de keuring van een binnenhuisinstallatie. Blijkbaar moeten de kosten hiervan altijd door de klant betaald worden. Volgens de raden zijn er evenwel gevallen denkbaar waarvoor de kosten ten laste van de exploitant moeten zijn, bijvoorbeeld bij een keuring bij ingebruikname na een afsluiting conform artikel 7 § 3, 3° van het ontwerpbesluit wegens een incident in het openbaar waterdistributienetwerk.

⁸ Dit artikel bepaalt dat de waterleverancier en de controleambtenaren het recht hebben de woning en publieke gebouwen te bezoeken tussen acht en twintig uur.

- De Vlaamse Wooncode voorziet de mogelijkheid voor verhuurders om een conformiteitsattest voor de huurwoning aan te vragen. De raden vragen om de mogelijkheid te onderzoeken om een positief keuringsattest inzake de binnenhuisinstallatie voor drinkwater als voorwaarde te koppelen voor het afleveren van dit conformiteitsattest.

3.2 Sanering (hoofdstuk 3)

3.2.1 Maak werk van ‘nadere regels’ inzake keuring en overweeg verplichting van keuringsattest in specifieke gevallen

Artikel 12 § 1 verplicht de keuring van de aansluiting op de riolering in bepaalde gevallen, ondermeer bij de eerste ingebruikname en bij een belangrijke wijziging. Dit laatste is evenwel nogal vaag (cf. § 2.7). De raden vragen om hiervoor concrete en handhaafbare criteria te voorzien.

Het ontwerpbesluit voorziet ook dat de Vlaamse Regering nadere regels kan bepalen inzake de organisatie van de keuring. Volgens SERV en Minaraad moet hier spoedig werk van gemaakt worden. Zij vragen dat deze regeling garanties biedt voor de correcte aansluiting van afvalwater en het correct omgaan met hemelwater (conform VLAREM en de stedenbouwkundige verordening) en dat op een uniforme manier in heel het Vlaams gewest. Dit kan ondermeer door erkenningscriteria voor keuringsinstanties uit te werken en garanties in te bouwen voor een kwaliteitsvolle opleiding voor deskundigen die de keuring uitvoeren. De raden wijzen ook op het belang van toezicht op de goede werking van het erkenningsstelsel, hetzij door de overheid zelf, hetzij door een gecertificeerde particuliere instantie.

Tegelijk moet er ook over gewaakt worden dat de kostprijs voor de keuring zo laag mogelijk wordt gehouden.

SERV en Minaraad vinden het zinvol om informatie over de keuringsattesten onder te brengen in een centrale databank. Deze databank kan systematisch aangevuld worden naarmate nieuwe attesten worden afgeleverd. De raden vragen ook om te onderzoeken om keuringsattesten betreffende de aansluiting op riolering verplicht te maken bij nieuwbouw, grondige renovatie of aanleg van riolering en op voorwaarde dat de kostprijs van de keuring beperkt blijft.

3.2.2 IBA's niet overal collectief beheerd

De passages rond individuele sanering (artikel 1 en artikel 9 §§ 1 en 6) wekken de indruk dat lokale rioolbeheerders steeds de IBA's zullen beheren. Dit is alleen zo wanneer de lokale rioolbeheerder en de gemeente hiervoor gekozen hebben én als de particulier hiervoor toestemming geeft.

Mede om budgettaire redenen opteerde nog maar een derde van de gemeenten voor het collectief beheer van IBA's. Zelfs indien geopteerd wordt voor collectief

beheer van de IBA's dan nog geldt een gedeelde verantwoordelijkheid tussen beheerder en klant.

SERV en Minaraad suggereren om de tekst van artikel 9 (§§1 & 6) in die zin aan te passen.

3.2.3 Overige bemerkingen bij hoofdstuk 3

- Artikel 9 bepaalt naar analogie met de bepaling rond de levering van drinkwater dat de exploitant ontslagen wordt van zijn verantwoordelijkheid als hij de klant tijdig verwittigt over het feit dat het openbaar saneringsnetwerk niet geschikt is voor afvoer. Waar moet de klant dan blijven met zijn afvalwater of hemelwater? Een analoge regeling met de levering van drinkwater is volgens de raden hier niet wenselijk.
- Artikel 10 bepaalt dat wanneer de klant een aansluiting op het openbaar saneringsnetwerk aanvraagt de exploitant de klant indien nodig zal doorverwijzen naar de gemeente of Aquafin. De raden vinden dit niet echt klantvriendelijk en pleiten voor één aanspreekpunt per gemeente.

3.3 Integrale waterfactuur (hoofdstuk 4)

3.3.1 Integrale prijs biedt geen inzicht in kostencomponenten

Artikel 17 § 2 expliciteert de verschillende gegevens die op een jaar- of eindfactuur moeten meegedeeld worden.

Opvallend is dat alleen integrale tarieven moeten vermeld worden. Dit komt de transparantie van de factuur niet ten goede. De klant kan immers niet zien hoeveel hij voor de levering van drinkwater respectievelijk de sanering van afvalwater moet betalen. Wil hij dit echt weten, dan kan hij hiervoor de informatie vinden op de website van zijn drinkwaterbedrijf.

De reden om geen aparte prijscomponenten op de factuur te vermelden die op de hoorzitting werd aangehaald is de btw-ruling. Hierin is vastgelegd dat het verlaagd btw-tarief van 6 % wordt aangerekend voor alle componenten van de integrale waterprijs. Op sanering apart dient evenwel 21 % aangerekend te worden.

SERV en Minaraad stellen echter vast dat sommige drinkwaterbedrijven, waaronder de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (VMW), nu reeds de verschillende componenten opsplitsen op de integrale waterfactuur.

De raden vinden dat alle exploitanten van een openbaar waterdistributienetwerk verplicht moeten worden tot het opsplitsen van de drie componenten op de integrale waterfactuur: (1) levering drinkwater, (2) bovengemeentelijke en (3) gemeentelijke saneringsbijdrage/vergoeding. Artikel 9 van het voorontwerp van besluit moet dan ook in die zin uitgebreid worden.

Gelet op het feit dat de tarieven jaarlijks worden vastgelegd zullen op de facturen in de meeste gevallen per component twee bedragen moeten vermeld worden. De meteropname gebeurt immers (meestal) niet op 1 januari, maar in de loop

van het jaar. Dit betekent dat voor de periode vóór 1 januari meestal een ander tarief geldt dan voor de periode vanaf 1 januari.

3.3.2 Vermeld op facturen voor gezinnen informatie over gemiddeld verbruik

Om rationeel waterverbruik te stimuleren vragen de raden om op de facturen van de huishoudelijke gebruikers gegevens op te nemen over gemiddeld waterverbruik van klanten in een gelijkaardige situatie (aantal personen en indien beschikbaar ook al dan niet gebruik van hemelwater). Klanten kunnen dan zien of ze relatief veel of weinig verbruiken. Dit kan aansluitend bij de gegevens inzake van het waterverbruik van de voorgaande jaren. Artikel 13 § 2 en artikel 14 § 1 van het besluit spreken in dit verband van “kerncijfers” en “afnamekarakteristieken”. Volgens de raden is het zinvol om deze gegevens te aggregeren op niveau van het Vlaams gewest en gemiddelden voor Vlaanderen te gebruiken als referentie op de facturen.

3.3.3 Voorzie gedetailleerde facturen voor grootverbruikers met mogelijkheid tot berekening van saneringsbijdragen op basis van geloosd volume

Voor grootverbruikers is de situatie veel complexer. Voor hen bestaat er geen uniform tarief voor de bovengemeentelijke en vaak niet voor de gemeentelijke saneringsbijdrage. Het tarief dat aangerekend wordt voor de bovengemeentelijke saneringsbijdrage wordt bepaald aan de hand van heffingsgegevens: ofwel forfaitair via omzettingsscoëfficiënten ofwel op basis van de resultaten van meetcampagnes. In veel gevallen wordt de gemeentelijke saneringsbijdrage berekend in verhouding tot de bovengemeentelijke saneringsbijdrage. Grootverbruikers zijn dus helemaal niet gebaat met een doorverwijzing naar de website.

De raden dringen erop aan om voor de grootverbruikers de componenten (1) levering drinkwater, (2) bovengemeentelijke en (3) gemeentelijke saneringsbijdrage duidelijk op te splitsen en dit niet alleen op de jaar- of eindfactuur, maar ook op de tussentijdse facturen. Op die manier kan een grootverbruiker zijn facturen controleren (in combinatie met het heffingsbiljet van de VMM) en kan hij een inschatting maken van de eindfactuur.

Het voorontwerp van besluit voorziet dat de eind- en jaarfactuur alleen gegevens moet bevatten over het verbruik van drinkwater en niet het geloosde volume afvalwater. In een aantal gevallen worden de saneringsbijdragen berekend op basis van een inschatting of meting van het geloosd volume. De raden vragen om dit transparant weer te geven op de factuur : aantal m³, tarief per m³, periode, ... De raden zullen op de problematiek van de aanrekening van de saneringsbijdragen terugkomen in het kader van het aangekondigde debat ten gronde over het waterprijsbeleid.

3.3.4 Hanteer eenzelfde terminologie op de integrale waterfactuur

SERV en Minaraad stellen vast dat niet alle exploitanten een zelfde terminologie hanteren op hun facturen. De bepalingen ter zake in het reglement (artikel 16) lijken onvoldoende garanties te bieden. De raden pleiten om de terminologie van het decreet eenduidig te volgen. Concreet betekent dit “bovengemeentelijke en gemeentelijke saneringsbijdrage en respectievelijk -vergoeding”. Ook wat de drinkwaterprijs betreft wordt best een eenduidige terminologie gebruikt met een duidelijk onderscheid tussen variabele kosten (tarief per m³) en vaste kosten. Zo worden momenteel volgende begrippen gebruikt: abonnementsvergoeding, vaste vergoeding, meterhuur, vaste jaarsom, vaste kosten meter, vast recht, abonneegeld, ...).

3.3.5 Laat klanten de periodiciteit van facturen kiezen

Artikel 17 van het ontwerpbesluit voorziet dat de periodiciteit van de facturen bepaald wordt door de exploitant, dit met een minimale frequentie van eenmaal per jaar.

Sommige klanten vinden het wellicht interessant eenmaal per jaar te betalen. Anderen klanten vinden een spreiding van de betaling via voorschotfacturen meer aangepast omdat ze grote facturen willen vermijden. Met het oog op de preventie van schuldopbouw zijn kortere betaaltermijnen zeker aangewezen.

SERV en Minaraad vinden het belangrijk dat klanten zelf kunnen kiezen hoe vaak zij een factuur ontvangen. Een maandelijks facturatie kan hierbij als minimale periodiciteit gesteld worden.

3.3.6 Pas bij laattijdige betaling zelfde procedure toe als voor energiefacturen

Artikel 17 legt de procedure vast bij laattijdige betaling van de waterfactuur. Afsluitingen van drinkwater kunnen slechts onder beperkte voorwaarden en na advies van de lokale adviescommissie (LAC).

SERV en Minaraad stellen vast dat de voorgestelde procedure een zwakkere sociale bescherming biedt dan de procedure in het kader van energieleveringen. Uiteraard zijn er verschillen tussen waterlevering en energieleveringen (vb. geen budgetmeters). Toch vinden de raden het wenselijk te opteren voor een zelfde regeling. Concreet pleiten de raden voor:

- de schrapping van het begrip klaarblijkelijke onwil
- een vrijstelling van de aanmaningskosten voor beschermde klanten
- de verlenging van de adviestermijn van de LAC van 14 naar 30 dagen
- het automatisch doorsturen van dossier naar OCMW of instantie voor schuldbemiddeling ingeval de klant ingaat op een voorstel tot afbetaling via OCMW of erkende instelling voor schuldbemiddeling.

SERV en Minaraad vragen om de huidige regelgeving⁹ aan te passen.

De raden onderschrijven de minnelijke schikking die wordt voorgesteld ingeval van afwijkend gebruik.

3.3.7 Overige bemerkingen bij hoofdstuk 4

- Artikel 13 §1 tweede lid bepaalt dat ingeval geen watermeterstand verkregen werd dat “de exploitant evenwel rekening *kan* houden met het door de nieuwe watermeter aangegeven verbruik. Daarbij *kan* rekening gehouden worden met elementen die aangevoerd zijn door beide partijen.” SERV en Minaraad vinden deze formulering te vrijblijvend en stellen voor om de tekst aan te passen door “moet ook rekening houden ...”
- De bepaling dat de opname van de watermeterstand geen controle inhoudt in het verbruik door de klant moet volgens de raden ofwel geschrapt ofwel verduidelijkt worden.
- Er is voorzien dat de factuur ook de gegevens bevat van het contactpunt waar de klant terecht kan als hij vragen heeft over de factuur. Een aantal exploitanten heeft al een gratis telefoonnummer. Volgens de raden zou dit moeten verplicht worden voor alle exploitanten en als dusdanig vermeld worden in het waterverkoopreglement (artikel 17 § 2 16°).

3.4 Toegang tot informatie (hoofdstuk 5)

De meest recente globale gegevens inzake (drink)watergebruik dateren van 2003¹⁰. SERV en Minaraad hebben reeds meermaals aangedrongen op adequate cijfers inzake watergebruik.

Dit is ondermeer nodig in het kader van de uitvoering van artikel 9 van de Europese Kaderrichtlijn Water dat de lidstaten verplicht om een redelijke kostenterugwinning te realiseren en dit voor huishoudens, industrie en landbouw.

In functie van een sociaal beleid is het bovendien aangewezen dat de drinkwaterbedrijven een aantal sociale statistieken bijhouden. Dit gebeurt best op een uniforme wijze. Hetzelfde geldt voor gegevens inzake gemiddeld watergebruik met het oog op “benchmarkinformatie” op de waterfactuur (zie § 3.3.1).

⁹ Decreet van 20 december 1996 tot regeling van het recht op minimumlevering van elektriciteit, gas en water (artikel 6 en 7) en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 maart 2009 betreffende de sociale openbaredienstverplichtingen in de vrijgemaakte elektriciteits- en aardgasmarkt (artikel 4, 5 en 10).

¹⁰ Voor de landbouwsector en voor sommige industriële sectoren zijn wel iets recentere (2005) gegevens beschikbaar. Zie: <http://www.milieurapport.be/nl/feiten-cijfers/>

3.5 Algemeen en bijzonder waterverkoopreglement (hoofdstuk 6)

Op de hoorzitting bleek duidelijk dat het de intentie is van de Vlaamse regering om de bepalingen die in een bijzonder waterverkoopreglement worden opgenomen te beperken. Technische aspecten die sterk kunnen verschillen van exploitant tot exploitant zullen uitgeschreven worden in technische reglementen.

De raden onderschrijven deze intentie en vinden het een goede zaak om zoveel mogelijk bepalingen uniform vast leggen in een algemeen waterverkoopreglement. Zij zijn er zich van bewust dat hiertoe aanpassingen dienen te gebeuren aan andere regelgeving. Dit mag geenszins de goedkeuring van het algemeen waterverkoopreglement verder uitstellen. Het algemeen waterverkoopreglement zal indien nodig aangepast moeten worden. De raden zien het dan ook als een 'dynamisch' instrument.

BRONNEN

Publicaties SERV en Minaraad

SERV *Advies over het voorontwerp van decreet betreffende water bestemd voor menselijke consumptie* (13 juni 2001).

SERV en Minaraad *Advies voorontwerp van decreet houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu, energie, openbare werken en landbouw* (7 mei 2008).

SERV-rapport *Prijs van water 2008: analyse en aanbevelingen* (11 juni 2008).

Minaraad *Advies inzake de verantwoordelijkheden en bevoegdheden in het waterzuiveringsbeleid* (19 februari 2009)

SERV en Minaraad *Advies over het materialendecreet* (29 januari 2010).

Andere bronnen

Steunpunt tot bestrijding van armoede, bestaansonzekerheid en sociale uitsluiting (2009) *Verslag armoedebestrijding 2008-2009: naar een effectief recht op water* p. 159-190.

Vlaamse Milieumaatschappij (2009) *Een watervriendelijk huishouden*.

Vlaamse Milieumaatschappij (2010) *Waterwegwijzer bouwen en verbouwen*.

VREG *Technische reglementen gas en elektriciteit* (december 2009).

Websites drinkwaterbedrijven